

KRANT

BEWEGEND SCHILDERIJ MOVING PAINTING

**VOORWOORD
KUNST IN DE OPENBARE
RUIMTE: EEN MOEILIJKE EN
NOODZAKELIJKE WEG** De ontwik-
keling van Zuidas komt in haar derde fase. Na
de fase van visieontwikkeling is op grote schaal
gestart met vastgoedontwikkeling. Sinds de
vaststelling van het masterplan in 1998 is in
Zuidas al ruim 400.000 m² opgeleverd:
kantoren, woningen en voorzieningen. Het
aantal gebruikers van Zuidas neemt snel toe.
Dat is overal te zien: op het station, in de
fietsenstalling en bij mooi weer op de pleinen.
De reizigers en gebruikers hebben verwachtingen
van Zuidas: bij de indrukwekkende architectuur
hoort een openbare ruimte van topniveau: mooi
vormgegeven, schoon, heel en vooral veilig.

Er wordt gebouwd in hoge dichtheid, dus het
wordt druk op straat. Het station wordt een
belangrijke overstap in Amsterdam, dus ook
daar wordt het druk. Daarom is het strijden om
de ruimte op straat: voorrang voor de voetganger
en de fiets, maar ook toegang voor de auto en
de vrachtauto. Soms ligt de nadruk op de ver-
plaatsing, soms op het verblijf, waar mogelijk
voorzien van groen en voldoende gelegenheid
om te zitten en te spelen. Uit de inrichting en
het onderhoud kan het respect voor de gebruiker
worden afgeleid. Dat is niet eenvoudig in een
gebied, dat in permanente ontwikkeling zal zijn.
Is het logisch om in al dat geweld ook een plek
te zoeken voor kunst in de openbare ruimte?
De openbare ruimte is van iedereen, moet kunst
in de openbare ruimte dan ook door iedereen
worden gewaardeerd? Moet het een toevoeging
zijn aan de kwaliteit, of mag het zoals goede
kunst betaamt vragen oproepen?
Alles in de openbare ruimte moet aan vele
voorwaarden voldoen – zo ook de kunst.
Die zoekt op initiatief van het Virtueel Museum
Zuidas schoorvoetend een plek in Zuidas. In het
begin voorzichtig zoals het tijdelijke fotoproject
Landfall, binnenkort duidelijk aanwezig met
het videoscherm op het Zuidplein, de drukste
openbare ruimte van Zuidas.
Kunst toepassen in de openbare ruimte: het lijkt
het zoeken van de moeilijkste weg. Maar de
torenhoge ambities van Zuidas gelden ook voor
het aspect kunst en cultuur, ook en juist wanneer
de ontwikkeling van het gebied niet meer door
de gemeente, maar door de onderneming
Amsterdam Zuidas zal worden aangestuurd.
Het vergrootglas zal de komende tijd worden
gericht op de kwaliteit van de openbare ruimte.
Daarin mag kunsttoepassing niet ontbreken.

Robert Dijkmeester
Amsterdam Zuidas, commercieel directeur,
tevens bestuurslid Stichting VMZ

**FOREWORD
ART IN PUBLIC SPACE: A
DIFFICULT BUT NECESSARY
ROUTE** The development of the Zuidas is
entering its third phase. After the concept
development phase ended with the establish-
ment of a master plan in 1968, real estate
development began on a large scale. Over
400,000 square meters have been completed
since then, including offices, housing and
service facilities. The number of users of the
Zuidas is rapidly increasing. This is evident
everywhere: in the station, the bicycle stalls
and, in good weather, public squares. Travel-
ers and users have certain expectations of
the Zuidas; the impressive architecture calls
for public space of the highest quality: beau-
tifully designed, clean, intact and, above all,
safe.

The master plan calls for high-density develop-
ment, so the streets will be busy. The station will become an important transfer
point in Amsterdam, so that will be busy too. Apportioning what space there is on the
streets means making choices: priority for pedestrians and bicycles, but also access for
cars and trucks. Sometimes the emphasis is on movement, sometimes on relaxation,
where possible in the midst of greenery with sufficient opportunities to sit or for children
to play. The layout of public space and its upkeep should show respect for the user.
This is not easy in an area that is undergoing continual development.
Is it logical to seek a place for art amidst all this turmoil? Public space belongs to every-
body; must the art that is in it therefore be appreciated by everybody? Must it add to the
quality of public space, or can it raise questions, as is befitting of good art? Everything in
public space must meet many conditions – art too. At the initiative of the Virtual Museum
Zuidas, art has been hesitatingly seeking a place in the Zuidas. At first cautiously, as
with the temporary photographic project Landfall, and soon explicitly, with the video
screen on the Zuidplein, the busiest public space in the Zuidas.
Situating art in public space would seem the most difficult route to take. But sky-high
ambitions for the Zuidas also apply to the aspect of art and culture, particularly when
the city's direction of its development is taken over by the enterprise Amsterdam Zuidas.
In the coming period, the quality of public space will be put under the magnifying glass.
Art must not be lacking.

Robert Dijkmeester
Commercial director of Amsterdam Zuidas,
also board member of the VMZ Foundation

Hij heeft al even proefgedraaid, het videoscherm op het Zuidplein in Amsterdam,
maar nu komt hij echt: de reuzenkleurentelevisie waar anders dan in de rest van de
wereld meer videokunst is te zien (80%) dan boodschappen en informatie (20%).
Als een modern, bewegend schilderij versterkt hij de komende twee tot vijf jaar de
dynamische uitstraling van het Zuidasgebied.
De vorm mag dan wel vertrouwd voorkomen, de inhoud is dat niet. Die wakkert
de fantasie aan, spoort aan tot associaties. Voor het Videoscherm Zuidas – een
initiatief van het Virtueel Museum Zuidas en van de Stichting Kunst in de
Openbare Ruimte – heeft tentoonstellingsmaker Jan Schuijren een weloverwogen
programma opgezet. 'Wat het Zuidplein bijzonder en interessant maakt', zegt

vervolg op pagina 2

The video screen on the Zuidplein in Amsterdam has already had a trial run,
but now it is starting in earnest: a giant colour television that – unlike in the
rest of the world – shows more art (80%) than information and commercials
(20%). This contemporary 'moving painting' will enhance the dynamic
atmosphere of the Zuidas for the next two to five years.
The form might be familiar, but the content is not. It stimulates the imagination
and elicits associations. The thoughtfully designed programme for the Zuidas
Video Screen – an initiative of the Virtual Museum Zuidas and the Art in
Public Space Foundation – was put together by exhibition-maker Jan

follow up on page 2

John Wood and Paul Harrison, 26 (Drawing and Falling Things), video still, 2001

Krant no. 03 – september 2007
Issue # 03 – September 2007
Redactie en tekst **Editing and text:**
Marina de Vries
Redactieraad **Editorial board:**
Simon den Hartog, Meinke Horn,
Harry J. Kraaij, Marina de Vries,
Henk de Vroom
Engelse vertaling **English translation:** Jane Bemont

Redactieadres **Address:**
Virtueel Museum Zuidas
Prinses Irenestraat 19
1077 WT Amsterdam
marina.devries@planet.nl
www.virtueel-museum.nl

Ontwerp **Design:**
Friedli van der Hoeven
Druk **Printing:** SSP, Amsterdam

Sponsoring **Sponsoring:**
Vrienden van het Virtueel Museum
Zuidas **Friends of the Virtual
Museum Zuidas**

Dit is een uitgave van het Virtueel
Museum Zuidas. Het Virtueel
Museum Zuidas houdt zich bezig
met kunst en cultuur op Zuidas en
beschouwt het hele Zuidasgebied
als een levendig en steeds
veranderend museum.
**This newspaper is published
by the Virtual Museum Zuidas.
The Virtual Museum Zuidas
concerns itself with art and
culture in the Zuidas and sees
the entire Zuidas area as a
lively, continually changing
museum.**

VERVOLG PAGINA 1 Schuijren, gespecialiseerd in bewegend beeld, 'zijn de mensen. De meesten wonen of werken op Zuidas. Die komen, van de schoonmaker tot de directeur, twee tot vier keer per dag, vijf dagen per week langs het scherm. Dat biedt kansen en verantwoordelijkheden.'

Om met dat laatste te beginnen: de getoonde werken moeten de keuze bieden om al dan niet te kijken. Daarbij staan mensen op weg naar hun werk niet open voor al teveel indrukken. Om die reden houdt Schuijrens programma rekening met een gedurende de dag veranderende gemoedstoestand.

'In de ochtend moet je geen zware en moeilijke videokunst laten zien, maar lichte, korte en abstractere beelden voor wie wil.' Tussen de middag bestaat meer ruimte voor aandacht en perceptie. De films blijven kort, maar bieden stof tot denken. In de avond volgen langere werken, speelfilms van arthouse-kwaliteit en bijzondere muziekvideo's.

Want het scherm biedt ook geluid. Dat is slechts af en toe in de openbare ruimte aanwezig – normaliter is het te allen tijde te beluisteren via de mobiele telefoon.

Ook wordt samengewerkt met bestaande, culturele instituten in Nederland en daarbuiten, als Montevideo, de Filmbank, het Sandberg Instituut, het Impakt Festival, Park4dtv en Argos Arts in Brussel en vanaf volgend jaar met het Holland Festival.

Wat de kansen betreft: het videoscherm heeft geen deur of drempel, is voor iedereen, wat niet betekent dat Schuijren laagdrempelige kunst laat zien. Hij grijpt de gelegenheid juist aan om mensen op een andere manier naar bewegend beeld te laten kijken. Al teveel kijken wij louter passief, met chips en cola op de bank. Funest voor onze hersenactiviteit, vindt Schuijren. 'Bewegend beeld kan ook het denken openen en de geest verrijken, zowel in esthetische als in inhoudelijke zin. Ik hoop dat het videoscherm daaraan bijdraagt.'

FOLLOW UP PAGE 1 Schuijren, who is specialized in moving images, 'is the people. Most of them live or work in the Zuidas. From the shoemaker to the director, they go past the screen two or three times a day, five days a week. That gives possibilities, but also responsibilities.'

To begin with the latter, the content must be such that people can easily look at it or not. What's more, people on their way to work are not open to too many impressions. For that reason, Schuijren's programming takes into account the changing states of people's minds throughout the day.

'In the mornings you shouldn't show any heavy or difficult video art, but light, short, more abstract images for those who want to watch.' Afternoons offer more opportunity for pieces that require attention and perception. The films are always short, but offer food for thought. In the evenings, there are longer works, art-house feature films and special music videos. For sound also comes with the screen; however, this is only occasionally amplified for the public – normally it can only be heard through a mobile phone. Virtual Zoom also collaborates with existing institutes in the Netherlands and abroad such as Montevideo, the Filmbank, the Sandberg Institute, the Impakt Festival, Park4dtv, Argos Arts in Brussels, and as of next year, the Holland Festival.

As far as the possibilities are concerned, the video screen has no door or threshold and is for everyone – which does not mean that Schuijren will be showing low-threshold art. He is seizing the opportunity to make people look at moving images in a different way. All too often, we only watch passively, sitting on a couch with a coke and chips. Disastrous for our brain activity, feels Schuijren. 'Moving pictures can also open the mind and enrich the soul, both aesthetically and content-wise. I hope the video screen can contribute to this.'

VOORPROEFJE PROGRAMMA A FORETASTE OF THE Z

Opening 28 september. Actuele informatie: www.virtueel-museum.nl

Starting September 28th. For the latest information, see: www.virtueel-museum.nl

GEESTVERRUIMEND 'Poëtisch, verbazingwekkend en intrigerend' noemt Schuijren de filmloop van de Spaanse, in Los Angeles wonende kunstenaar Pascual Sisto (1975). '28 years in the implicate order' uit 2004 toont een kakofonie van 28 stuiterende, rode ballen op een nachtelijke, verlaten parkeerplaats en is de moeite van het ervaren waard. Elke bal stuitert, met respect voor de ruimte van de andere, in zijn eigen individuele ritme, maar eens in de zoveel tijd stuiteren alle ballen volmaakt synchroon. Dan neemt de chaos het weer over. Het verlangen naar dat ene moment van perfecte harmonie en naar houvast, is hallucinerend.

MIND-EXPANDING 'Poetic, amazing and intriguing,' says Schuijren of the film loop by the Los Angeles-based Spanish artist Pascual Sisto (1975). '28 years in the implicate order' from 2004 shows a cacophony of 28 red balls bouncing on a deserted parking lot at night. While respecting the space of the others, each ball bounces at its own individual rhythm, but every once in a while all of the balls bounce in perfect synchronization. Then chaos takes over again. The desire for that one moment of perfect harmony, and for something to hold onto, is hallucinating.

KUNSTENAAR-IN-FOCUS Het Britse kunstenaarsduo John Wood (1969) en Paul Harrison (1966) werkt samen sinds de vroege jaren negentig. In het programmablok 'kunstenaar-in-focus' besteedt Schuijren aandacht aan hun indrukwekkende oeuvre. Wood & Harrison benaderen alledaagse voorwerpen alsof ze van Mars komen. Hun fysieke ontmoetingen met een boekenkast, een boot, een plank, een tennisbal en een vrachtwagen zijn volgens Schuijren 'uniek, soms hilarisch dan weer een eye-opener en altijd zonder enige vooringenomenheid'. De kunstenaars doorbreken de vanzelfsprekendheid en verleiden de kijker hetzelfde te doen. De relatie met Zuidas, deels nog tabula rasa – onontgonnen terrein – moge duidelijk zijn.

ARTIST-IN-FOCUS The British artist duo John Wood (1969) and Paul Harrison (1966) have been working together since the early 90s. In the 'artist-in-focus' section of the programme, Schuijren focuses on their impressive oeuvre. Wood & Harrison treat everyday objects as if they come from Mars. Their physical encounters with a bookcase, a boat, a plank, a tennis ball and a freight truck, says Schuijren, are 'unique, sometimes hilarious, at other times an eye-opener, and always totally unprejudiced.' The artists break through our matter-of-course acceptance of things and invite us to do the same. The relationship with the Zuidas, still a tabula rasa in some areas, is obvious.

Pascual Sisto, 28 Years in the Implicate Order, video still, 2005

John Wood and Paul Harrison, 66.86m, video still, 2003

The Speculative Archive / Julia Meltzer and David Thorne, Not a matter of if but when: brief records of a time in which expectations were repeatedly raised and lowered and people grew exhausted from never knowing if the moment was at hand or was still to come, video still, 2006

MMA VIDEOSCHERM ZUIDAS UIDAS VIDEO SCREEN PROGRAMME

PARKPLEINTV Gastprogrammeur en kunstenaars-initiatief Park4dtv werkt sinds 1991 met bewegend beeld. Oorspronkelijk werd via de televisie uitgezonden, nu via internet. Park4dtv toont gedurende een uur werk van een kunstenaar. Park wil op een plezierige manier op de achtergrond aanwezig zijn met autonoom beeld dat geen plot of verhaal kent. Dat vraagt om een verdiepte manier van kijken, die een ander bewustzijnsniveau aanboort. Maandelijks laat Park vier kunstenaars zien met nieuw werk speciaal gemaakt voor de mogelijkheden van het scherm, afgewisseld met bestaand werk. Het gaat om 'puur beeld', langzaam en zacht, 'dat je niet hoeft te volgen om toch te begrijpen en te ervaren.'

PARKPLEINTV Guest programmer and artist's initiative Park4dtv has worked with moving images since 1991, originally presenting them on television and now through the Internet. Park4dtv will be showing an artist's work for one hour. Park wants to be pleasantly present in the background with autonomous images that have no plot or story, for that requires a more engaged way of looking and opens up another level of consciousness. Each month, Park will show four artists with new work especially made for the possibilities of the screen, alternated with previously existing work. The focus is on 'pure images', slow and soft, 'which you don't have to follow in order to be able to understand and experience'.

CREATIEF MET ALUMINIUMFOLIE Dertien keer per jaar, vier weken lang, elke dag van vier tot vijf, is er een tentoonstelling van één kunstwerk. Aan de Belgische kunstenaar Michel François (1956), geliefd deelnemer aan biënnales en Documenta, de eer om het spits af te bijten. Zijn werk *Déjà Vu* (Hallu, 2004) houdt het midden tussen video en beeldhouwwerk. We zien de gespiegelde hand van de kunstenaar frutselen met aluminiumfolie en horen het geritsel waarmee hij sneller dan het bewustzijn vouwsels produceert. Een vleermuis verandert in een Boeddha, een aap in een tempel. Met minimale middelen opent de kunstenaar een onuitputtelijke reeks vergezichten.

CREATIVE WITH ALUMINIUM FOIL Thirteen times a year, for four weeks long, every day from four to five, there will be an exhibition of one artwork. The honour of setting the ball rolling goes to the Belgian artist Michel François (1956), a favourite participant at biennales and the Documenta. His work *Déjà Vu* (Hallu, 2004) is halfway between a video and sculptural work. We see the mirrored hand of the artist fiddling with aluminium foil and hear rustling as he crumples it into different shapes faster than the eye can see. A bat changes into a Buddha, an ape into a temple. With minimal means, the artist unfolds an inexhaustible series of panoramas.

DE KEUZE AAN U De website bij het videoscherm, die eind september van start gaat, vermeldt het programma zeven dagen vooruit en van uur tot uur. Daarop staat ook achtergrondinformatie over werken en kunstenaars en er valt eigen invloed uit te oefenen. Net als Flickr en YouTube, de internetsites waarop iedereen foto's respectievelijk videofilms kan plaatsen, zijn alle werken gerubriceerd via tags, kernwoorden, met genres als performatief, verhalend en abstract en met inhoudsaanduidingen als verstedelijking, landschap en seks. Via de tags kunt u uw voorkeur bekend maken, waarna de computer voor een van de uitzendblokken een eigen programma samenstelt. Onvoorspelbaar en telkens anders.

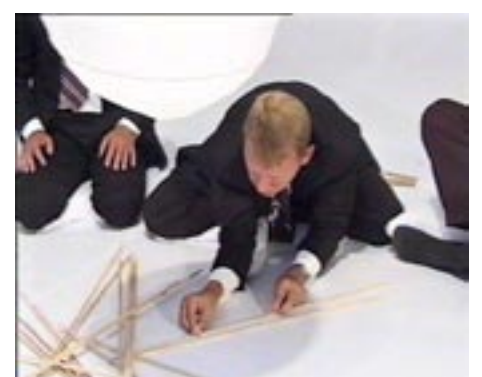
THE CHOICE IS YOURS The website for the video screen, which is starting at the end of September, announces the programme seven days ahead, and from hour to hour. It also provides background information about the works and artists, and you can have an influence on the content. Just like Flickr and YouTube, the Internet sites on which everybody can place photographs and videos respectively, all of the works are classified by tags, keywords, genres such as 'performative', 'narrative', and 'abstract', and indications of content such as 'urbanization', 'landscape' and 'sex'. By clicking on the tags, you state your preferences, after which the computer will put together a special programme for one of the broadcasting blocks. Unpredictable and always different.

John Wood and Paul Harrison, Notebook, video still, 2004

Brian Mc Kenna, From 2 to 1 and back to 2, video still, 2007

Annika Larsson, Perfect Game, video still, 1999

Michel François, Déjà Vu (Hallu), video stills, 2004

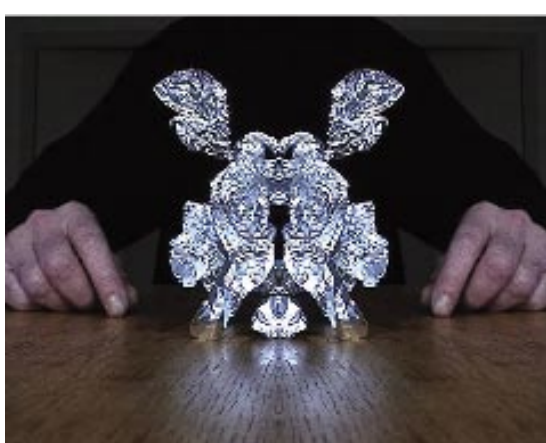

FOTO POSTER Sinds 2002 houden fotografen zich in opdracht van het Virtueel Museum Zuidas op eigen wijze bezig met Zuidas. Jaarlijks zijn twee tot vier fotografen aan de slag voor dit Virtuele Zoomproject, waardoor inmiddels een aardige collectie is opgebouwd.

Het Foam, het Fotografiemuseum Amsterdam, is bereid de groeiende collectie over te nemen, te conserveren en tentoon te stellen, waarmee wij zeer blij zijn. Over het hoe en wat van de overname vinden op dit moment besprekingen plaats.

De fotoreeks geeft een indruk van de actuele stand van zaken in de fotografie en bevat een rijk scala werken, van de haarscherpe bouwputoverzichten van Gerco de Ruijter tot de meer poëtische panorama's van Gábor Ösz, gefotografeerd met de pinhole-techniek, waarbij een doos met speldenprikkat als camera dient.

Net als Gábor Ösz is Katja Mater, opgeleid aan de Gerrit Rietveld Academie en aan De Ateliers in Amsterdam, een vreemde eend in de bijt.

Zwervend over een nachtelijke, winterse Zuidas, waarbij zelfs de film onderkoeld raakte, besloot ze de Zuidas thuis na te bouwen van Penguinpockets en boeken van Privé Domein.

Het schilderachtige resultaat, met minimale belichting tot stand gekomen, is een knipoog naar de toekomst – als Zuidas over veertig jaar klaar is, zijn boeken uitgestorven, denkt Mater. Met een van Maters foto's op posterformaat bij deze krant, willen wij u deelgenoot maken van dit bijzondere kunstproject.

Simon den Hartog, Supervisor Beeldende Kunst Zuidas, Voorzitter Virtueel Museum Zuidas

POSTER Starting in 2002, the Virtual Museum Zuidas has commissioned photographers to work autonomously in the Zuidas. Each year, two to four photographers have participated in this Virtual Zoom project, and quite a collection has been built up by now.

The photography museum Foam-Fotografiemuseum Amsterdam is prepared to acquire, conserve and exhibit this growing collection, for which we are very grateful. Discussions about the ins and outs of the acquisition are currently underway.

This assortment of photographs gives an impression of the current state of affairs in photography and contains a rich selection of works, ranging from the razor-sharp views of construction sites by Gerco de Ruijter to the more poetic panoramas by Gábor Ösz, photographed with a camera obscura, basically a box with a pinhole in it that serves as a camera.

Like Gábor Ösz, Katja Mater, who trained at the Gerrit Rietveld Academy and De Ateliers in Amsterdam, is somewhat of an oddball.

After wandering about the Zuidas on a wintery night that even made her film freeze up, she decided to reconstruct the Zuidas at home from paperback books. The picturesque result, created under minimal lighting, is a wink of the eye at the future: by the time the Zuidas is finished in forty years from now, books will be extinct, Mater believes.

We have included a poster of one of Mater's photos in this issue as a way of sharing this special art project with you.

Simon den Hartog, Zuidas Art Supervisor, Chair of Virtual Museum Zuidas

GERSHWINPLEIN Het schetsontwerp van kunstenaar Jennifer Tee om van het Gershwinplein ofwel het Waterplein naast Amsterdam Symphony een gebied met ziel en avontuur te maken, waar de buurt zich kan verpozen, is afgelopen voorjaar goedgekeurd. Momenteel werkt zij aan een voorlopig ontwerp (v.o.), waarin vooral aspecten van beheer en onderhoud, budget, technische en materiële aanleggelegenheden zijn opgelost. Wanneer het v.o. in september is goedgekeurd, volgt in februari 2008 het definitieve ontwerp. Eind volgend jaar exposeert Jennifer Tee voor het Virtueel Museum Zuidas in Platform21.

GERSHWINPLEIN Artist Jennifer Tee's preliminary design for turning the Gershwinplein – also known as the Waterplein (Water Square), next to Amsterdam Symphony – into a soulful area full of adventure where the neighbourhood can hang out and relax was approved this spring. She is currently working on an interim design, which above all provides solutions for administrative and maintenance aspects, the budget, and technical and material matters. After it has been approved in September, her definitive design will follow in February of 2008. At the end of next year, Jennifer Tee will exhibit her work for Virtual Museum Zuidas and Platform21.

OLYMPISCHE EEN MINUTEN CHINA OLYMPIC ONE MINUTES CHINA DE ACTIVITEIT / ACTIVITY

Ze horen in China bij de top honderd van beste ideeën van de wereld, de One Minutes, videofilms van exact zestig seconden inclusief aftiteling. Niet alleen Chinezen leggen zich sinds een paar jaar fanatiek toe op het maken van films van een minuut. Van Nederland tot Tanzania en van Polen tot IJsland wijden kunstenaars zich aan deze nieuwe kunstvorm. Op het jaarlijkse, internationale One Minute Festival in Amsterdam krijgen de beste inzendingen een Tommy-award.

Het videoplatform TheOneMinutes zetelt op Zuidas en is in 1998 opgericht door Jos Houweling, directeur van het Sandberg Instituut, masteropleiding voor kunstenaars aan de Fred. Roeskestraat. Een buitengewoon geslaagd studentenproject bracht hem op het idee.

Nog altijd sluiten zich jaarlijks meer landen bij het videoplatform aan, elk met hun eigen motieven, zodat inmiddels een wereldwijd netwerk is ontstaan. Voor het ene land betekenen de One Minutes een rijke serie verhalen. Het andere land roemt de laagdrempeligheid waardoor vooral jongeren hun individuele kijk op de wereld kunnen vormgeven, hoewel het nog knap lastig is een even boeiende als vanzelfsprekende One Minute te maken.

Zelf vindt Houweling het culturele aspect van deze kunstvorm het bijzonderst. 'Een film uit Amerika is anders dan een film uit Japan, België of Togo. Door die verschillende werken naast elkaar te zien, breng je mensen met elkaar in contact.'

Of ze nou surrealistisch zijn, een eye-opener of gewoon mooi, voor China betekenen de One Minutes vrijheid en een venster op de wereld.

Daarom heeft Houweling de eer om als officieel onderdeel van het culturele programma bij de Olympische Spelen 2008 de 'Olympic One Minutes World Exhibition' te organiseren. Aan deze wereldtentoonstelling in het Today Art Museum in Beijing doen honderd landen mee met hun beste twintig films, in de categorieën kunst, zelf(portret) en 's werelds beste. De Chinese staatstelevisie wil veertig programma's aan de een minuten wijden, maar daarvoor zoekt Houweling nog financiering.

Ook op het Videoscherm Zuidas zal een selectie Olympische films te zien zijn, met tijdens de prijsuitreiking in juni 2008 een live-verbinding tussen Beijing en Zuidas.

www.theoneminutes.org

In China, the idea ranks among the world's one hundred best: the 'One Minutes', video films that are exactly 60 seconds long, including titles. Not only have the Chinese been fanatically making One Minute films for the past few years, however. Artists from the Netherlands to Tanzania, Poland and Iceland have been devoting themselves to this new art form. At the annual international One Minute Festival in Amsterdam, the best entries received a Tommy award. The video platform 'TheOneMinutes' is housed in the Zuidas and was founded in 1998 by Jos Houweling, director of the Sandberg Institute, a graduate school for artists on the Fred. Roeskestraat. An exceptionally successful student project was what had given him the idea.

More and more countries are joining the video platform every year, each of them with their own motives, so that by now a worldwide network exists. For one country, the One Minutes might mean a rich series of stories. Another country might praise the platform's low threshold, affording young people in particular the opportunity to present their individual take on the world – although it is pretty hard to make a One Minute that is as fascinating as it is natural.

What Houweling himself finds most interesting about this art form is its cultural aspect. 'A film from America is different than a film from Japan, Belgium or Togo. Seeing the different works next to each other brings people in contact with one another.'

Whether they be surrealist, eye-openers or simply beautiful, for China the One Minutes mean freedom and a window to the rest of the world, which is why Houweling has the honour of organizing the 'Olympic One Minutes World Exhibition' as an official part of the cultural programme for the Olympic Games 2008. Hundreds of countries are participating in this world exhibition in the Today Art Museum in Beijing with 20 of their best films, in the categories of 'art', 'self (portrait)' and 'the world's best'. The Chinese state television wants to dedicate 40 programmes to the One Minutes, but Houweling is still seeking funding for that. The Zuidas Video Screen will also be showing a selection of films on the Olympics, including a live satellite connection between Beijing and the Zuidas during the prize-giving ceremony in June 2008. www.theoneminutes.org

HET BRUTALE GEZICHT VAN BEDRIJFSCOLLECTIES

THE BOLD LOOK OF CORPORATE COLLECTIONS

DE TENTOONSTELLING / EXHIBITION

Nooit eerder traden ze op deze manier naar buiten, de kunstcollecties van Nederlandse bedrijven. De beeldenlijn, die naar verwachting dit najaar semi-permanent op de Claude Debussylaan van start gaat, is daarom een unieke gebeurtenis, vindt curator en kunsthistoricus Ernst van der Hoeven. Het idee kwam twee jaar geleden van Annabelle Birnie, hoofd ING Art Management. Zoveel belangrijke Nederlandse bedrijven vestigden zich aan Zuidas, constateerde zij, met prachtige kunstverzamelingen. Kunnen zij niet gezamenlijk met een buitenpresentatie van beelden een brug slaan tussen Zuidas en het centrum van Amsterdam?

Om van het geheel meer te maken dan de som der delen, heeft Van der Hoeven op verzoek van de Vereniging BedrijfsCollecties Nederland en het Virtueel Museum Zuidas een overkoepelend thema bedacht, dat past bij de stedelijke beleving van Zuidas. Wandelend door het gebied viel hem op dat de perfectie hoogtij viert.

‘Om de diversiteit te stimuleren gaat de beeldenlijn juist over het tegenovergestelde: het ongebreidelde en verrassende, de niet-geplande en surreële kleinoden in de omgeving,’ zegt hij. Zo was Van der Hoeven onder de indruk van het talud van de A10, waar de natuur het voor het zeggen heeft. Energeia, zijn leidraad voor de beeldselectie, gaat over de energie die vrijkomt bij processen van transformatie.

Het dilemma kwam daarna. Schitterende beelden hebben de bedrijfscollecties, maar de meeste zijn te kwetsbaar voor de openbare ruimte. Daarom is nu een volgende, belangrijke stap gezet: de deelnemende bedrijven – vooralsnog Bouwfonds, Aegon, KPN, ING, ABN AMRO, Rabo, Fortis en mogelijk Akzo Nobel en SNS Reaal – geven speciale opdrachten of kopen beelden aan.

Een combinatie van bestaand en nieuw werk komt straks in de diagonaal van Mahler4, de eerste fase van de verbindingslijn, met onder meer de mobiele tuinen van beeldend kunstenaar Frank Bruggeman – felblauwe containers voorzien van romantisch geënceneerde natuur, een opdracht van het Bouwfonds.

Met opzet heeft Van der Hoeven het begrip ‘sculptuur’ breed opgevat – daaronder vallen zowel de meer klassieke, gefragmenteerde, bronzen leeuwen van Fernando Sánchez Castillo, aangekocht door de Rabobank, als de frontale portretten van fotograaf Thomas Ruff uit bezit van ING en KPN, die vanuit de hal naar buiten staren en de alledaagse component vertegenwoordigen. Liefst haalt Van der Hoeven ook de tractoren met video-installatie van de Poolse kunstenaar Lucasz Skapski naar Zuidas, die al meerdere generaties worden gekoesterd als hun dierbaarste bezit.

Zo wil hij Zuidas besmetten met kunst, hart en ziel geven aan het gebied en en passant de brutale kant van bedrijfscollecties voor het voetlicht brengen.

Frank Bruggeman, The Everywhere Tool Chest, detail installatie met schaalmodel, 2007

Never before have art collections owned by Dutch companies been shown in this manner. The sculpture trail, which if all goes to plan will be semi-permanently located along the Claude Debussylaan as of this autumn, is therefore a unique event, according to curator and art historian Ernst van der Hoeven.

The idea was proposed two years ago by Annabelle Birnie, head of ING Art Management. So many important Dutch companies who establish their headquarters in the Zuidas have splendid art collections, she had realized. Couldn't they collectively build a bridge between the Zuidas and the centre of Amsterdam with an outdoor presentation of sculptural work?

In order to make the whole more than the sum of its parts, the Dutch Association for Corporate Art Collections and the Virtual Museum Zuidas asked Van der Hoeven to conceive an overarching theme that reflects the urban experience of the Zuidas. While walking through the area, he noticed that the keynote was flawless perfection.

‘To stimulate diversity, the sculpture trail will focus on exactly the opposite: the unbridled and surprising, the unplanned surreal jewels in the environment,’ he says. Van der Hoeven was impressed, for example, by the embankments alongside Route A10, where nature takes its way. ‘Energeia’, his guiding line for selecting the works, is about the energy released from processes of transformation. The dilemma came after that. The corporate collections include magnificent sculptures, but most of them are too vulnerable for public space. This is why another important step has been taken: the participating companies – for the time being Bouwfonds, Aegon, KPN, ING, ABN AMRO, Rabo, Fortis and possibly Akzo Nobel and SNS Reaal – are now giving special commissions to artists or buying new works. A combination of existing and new work will soon be placed along the diagonal of Mahler4, the first phase of the connecting line, including the mobile gardens of artist Frank Bruggeman – bright blue containers filled with romantic clumps of nature, created on commission from the Bouwfonds.

Van der Hoeven has purposely interpreted the concept of ‘sculpture’ broadly – including both the more classical, fragmented bronze lions of Fernando Sánchez Castillo acquired by the Rabobank, and the frontal portraits by photographer Thomas Ruff, owned by ING and KPN, that stare outdoors from the hallway and represent the commonplace. Preferably, Van der Hoeven would also like the sculpture trail to include Polish artist Lucasz Skapski's tractors with video installation, which has been their most precious possession for several generations.

In short, he wants to infect the Zuidas with art, bring heart and soul to the area and en passant bring the boldness of corporate collections into the limelight.

KUNST LEIDT TOT GROTERE CREATIVITEIT ART LEADS TO GREATER CREATIVITY

BEDRIJFSCOLLECTIE / THE CORPORATE COLLECTION

Heel licht, ruimtelijk, met oog voor makkelijke ontmoetingen en een prettig werkklimaat, zo omschrijft Hester Alberdingk Thijm de toekomstige huisvesting van Akzo Nobel aan de Zuidas. Het internationale hoofdkantoor in het Beethovengebied wordt ontworpen door het jonge, Rotterdamse architectenbureau Group A en is naar verwachting klaar in 2011. Al deze zomer neemt het tot nog toe in Arnhem gevestigde bedrijf zijn intrek in de Stibbetoren, waarheen ook een deel van de kunstcollectie wordt getransporteerd. Die bestaat sinds 1996 en was op initiatief van toenmalig voorzitter van de Raad van Bestuur Cees van Lede bedoeld om de zakelijke architectuur van het Arnhemse hoofdkantoor een menselijker uitstraling te geven. Al snel reikte het avontuur verder en werd de Stichting Akzo Nobel Art Foundation opgericht, met Hester Alberdingk Thijm als directeur, om een eigentijdse en internationale collectie van jonge kunstenaars te vergaren, die past bij de aard en sfeer van het bedrijf en behalve levendigheid ook inspiratie verschaft. Niet voor niets wijst onderzoek uit dat bedrijven met kunst hun medewerkers tot grotere creativiteit aanzetten.

Inmiddels omvat de collectie zo'n 1200 werken, die tal van verbintenissen aangaan met elkaar en vooral met het bedrijf. Want dat is het voordeel van een industrieel bedrijf als Akzo Nobel, vindt Alberdingk Thijm. Dat heeft duidelijke producten en onderzoek, waarop de collectie in kan spelen, met momenteel verf en kleur als core business. De hoofdverzamelgebieden, met thema's als mensbeeld, natuur en ruimtelijkheid, kleur en abstractie, grondstoffen, komen daaruit voort.

Het bedrijf heeft in de loop van de tijd prachtige schilderijen en soms beelden bijeengebracht met bijzondere verfstoffen of materialen gemaakt, zoals de doeken van acryl en hars van Bernard Frize en de reusachtige, rubberen waterlelie van de Amerikaanse kunstenaar Keith Edmier, die al aan Tate Modern is uitgeleend.

Daarbij is het de kunst werk te kopen dat het bestaande spinnenweb van dwarsverbanden versterkt en 'precies on the edge' is: niet decoratief wel aansprekend, geen rauw oorlogstafereel wel werk dat tot nadenken stemt of op humoristische wijze werkdrijf en samenleving relateert, zoals de Man met Gorilla van Stephan Balkenhol bij de entree. Twee keer per jaar probeert Alberdingk Thijm nieuwe ensembles te maken als landmarks bij een plek.

Voor de Zuidas hoopt ze op een goede samenwerking tussen kunst en architectuur, met kleur en licht als inzet, en op een openbaar toegankelijke tentoonstellingsruimte. Dan kan ook de Zuidasgebruiker zich tussen de middag laven aan de collectie.

Very light, spacious, conducive to casual encounters and a pleasant working atmosphere is how Hester Alberdingk Thijm describes the future headquarters of Akzo Nobel in the Zuidas. The building is being designed by the young Rotterdam architectural firm Group A and is expected to be completed in 2011.

This summer the company, which has until now been located in Arnhem, will temporarily move into the Stibbetoren, where part of the art collection will also be transported. An initiative begun in 1966 by then chair of the board Cees van Lede, the collection was intended to lend the commercial architecture of the company's Arnhem headquarters a more human feeling.

The adventure soon grew beyond this. The Akzo Nobel Art Foundation, with Hester Alberdingk Thijm as its director, was set up in order to accumulate a contemporary collection of international work by young artists that fit the nature and atmosphere of the company, and besides cheerfulness provided inspiration. Research shows that companies can stimulate their employees to greater creativity through art for good reason.

By now, the collection comprises some 1200 works with many associations between them, and especially with the company. That is the advantage of an industrial concern like Akzo Nobel, says Alberdingk Thijm. With its current core business of paint and colour, it has clear-cut products and research that the collection can capitalize upon. The main areas of the collection, with themes such as 'the portrayal of mankind', 'nature and spaciousness', 'colour and abstraction', and 'raw materials', come from that.

Over the course of time the company has acquired superb paintings and occasionally sculptural works made from special types of paints or materials, such as the canvasses of acrylic and resin by Bernard Frize and the giant rubber water lilies by the American artist Keith Edmier, which has been loaned to Tate Modern.

In adding to the collection, the trick is to buy work that strengthens the existing web of associations and is 'right on the edge': not decorative but appealing, no raw tableaux of war, but work that is food for thought or that puts society and the work ethic into perspective in a humorous way, like Man met Gorilla by Stephan Balkenhol at the entrance. Twice a year, Alberdingk Thijm tries to put together new ensembles of work as landmarks for a particular spot.

For the Zuidas, she is hoping for a good collaboration between art and architecture, with colour and light as the departure point, and for an exhibition space that is open to the public. This way, users of the Zuidas can also enjoy the collection during their lunch hour.

David Thorpe, Ready to burn, 1998, collectie Akzo Nobel (foto: Tom Haartsen)

Keith Edmier, Victoria Regia (First night bloom), 1998, collectie Akzo Nobel

EATIVITEIT TIVITY

Hans Op de Beeck, My five favourite small buildings, 2005, collectie Akzo Nobel

Robert Zandvliet, Zonder titel, 2002, collectie Akzo Nobel (foto: Gert Jan van Rooij)

AGENDA

High Rise – Common Ground; Art and the Amsterdam Zuidas Area. Nieuwe publicatie van het Lectoraat Kunst en Publieke Ruimte (www.lkpr.nl), verwacht: november 2007.

Exposorium 1967 – 2007, veertig jaar kunstbeleid op de VU. Met werk van onder meer Fons Haagsmans, Gijs Frieling, Gé-Karel van der Sterren en Peter Struycken. 27 september – 27 november, Exposorium VU, De Boelelaan 1105.

European Private Collections, met schilderijen, keramiek, glas en meubels, veiling 19 september (kijkdagen 14 – 16 september); 19th Century European Paintings, van romantiek tot impressionisme, veiling 16 oktober (kijkdagen 11 – 14 oktober). Sotheby's, De Boelelaan 303.

Jennifer Tee: Mystic Truths, groepstentoonstelling t/m 14 oktober in de Auckland Art Gallery, Auckland Nieuw Zeeland; Down the Chimney, solo in SAFN, Reykjavik IJsland.

Krijn de Koning: 30 augustus, oplevering Work for the Entrepôt des Douanes, site-specific public work, Lyon (FR); Artforum Berlin: 29 september – 3 oktober; boekpresentatie november 2007.

High Rise – Common Ground; Art and the Amsterdam Zuidas Area. New publication by the Art and Public Space Lectureship (www.lkpr.nl), expected in November 2007.

Exposorium 1967 – 2007, forty years of art policy at the VU. With work by Fons Haagsmans, Gijs Frieling, Gé-Karel van der Sterren and Peter Struycken, among others. September 27 – November 27, Exposorium VU, De Boelelaan 1105.

European Private Collections, including paintings, ceramics, glass and furniture; auction on September 19 (viewing days: September 14 – 16); 19th Century European Paintings, from romantic to impressionist; auction on October 16 (viewing days: October 11 – 14). Sotheby's, De Boelelaan 303.

Jennifer Tee: Mystic Truths, group exhibition until October 14 in the Auckland Art Gallery, Auckland, New Zealand; Down the Chimney, solo in SAFN, Reykjavik, Iceland.

Krijn de Koning: August 30, presentation of Work for the Entrepôt des Douanes, site-specific public work, Lyon (FR); September 29 - October 3: Artforum Berlin; November 2007: book presentation.

VRIJE RUIMTEN Het was een opmerkelijke vertoning, de eerste dag van juni, op het braakliggend bouwterrein naast ABN AMRO. Daar trok een horde mensen twee torens van kunstenaar André van Bergen de lucht in, identieke, metershoge skeletten van hout.

Zo veroverden in voorbije tijden de pioniers in Israël en de gelukszoekers van de Hollandse veenkoloniën hun land. Wie het lukte om de toren binnen vierentwintig uur op te richten - in Israël - of binnen vierentwintig uur de schoorsteen van zijn zelfgebouwde woning te laten branden - in Nederland -, was eigenaar van de grond en verzekerd van een nieuw bestaan.

Terwijl de ene toren glorieus op zijn plek stond, werd de andere omvergetrokken. Zo stonden ze die dag naast elkaar, de een een symbool van nieuw leven en hoop, de ander een symbool van verval en desillusie - uiteenlopende emoties die horen bij een groeiproces.

Met deze zogenaamde onedaysculptures sloot Van Bergen zijn woon- en werkperiode in de Vrije Ruimten van het Virtueel Museum Zuidas af en opende hij de gelijknamige tentoonstelling. Met vijf andere kunstenaars bracht van Bergen vijf maanden door in het voormalige Sint Nicolaas-klooster om in alle vrijheid te reflecteren op de Zuidas. De catalogus met verslag van deze werkperiode is verkrijgbaar bij het VMZ.

FREE SPACES It was a remarkable display, that first day of June, on the vacant lot next to ABN AMRO. A horde of people hoisted two towers by artist André van Bergen into the air, identical wooden skeletons many meters high.

In bygone times, that is how pioneers in Israel and people seeking their fortune in the Dutch peat districts won their land. Whosoever managed to raise a tower within twenty-four hours - in Israel - or burn a fire within twenty-four hours in the chimney of a house erected that day - in the Netherlands - was the owner of the land and assured of a new life.

While one tower gloriously stood in place, the other was pulled down. Existing side by side that day, one was a symbol of new life and hope, the other a symbol of decay and disillusion - divergent emotions that are part of growth.

With these so-called 'onedaysculptures', Van Bergen concluded his artist-in-residency period in the Free Spaces of the Virtual Museum Zuidas and opened the similarly named exhibition. Along with five other artists, Bergen spent five months in the former St. Nicolaas Cloister in order to reflect upon the Zuidas in complete freedom. A catalogue describing this working period is available at the VMZ.

André van Bergen, Onedaysculpture, 2007, Vrije Ruimten Zuidas, (foto: Ron Zijlstra)

5 VRAGEN AAN QUESTIONS FOR

Bob van Reeth (1943), sinds januari supervisor stedenbouw Zuidas
supervisor of urban planning for the Zuidas since January

Wat doet een voormalig Vlaams Bouwmeester op de Amsterdamse Zuidas?

'Kortgezegd: de vorige supervisor vervangen. Eigenlijk bevind ik me momenteel in een overgangsfase. Om mezelf middelen te geven om te kunnen superviseren en niet alleen op intuïtie af te gaan, werk ik aan een beeldkwaliteitsplan. Dat borduurt voort op het masterplan van mijn voorganger, maar gaat ook verder. Ik kijk namelijk op een andere manier naar de stad.'

Wat vindt u goed aan Zuidas zoals die tot nu toe is ontwikkeld?

'Dat hij er überhaupt is gekomen, is een klein mirakel. Het is een onwaarschijnlijk werk om de stad noord-zuid met elkaar te verbinden. Alleen het idee is al prachtig. De stadsplattegrond zoals tot nu toe uitgevoerd is ook goed werkbaar, maar vooral objectgericht. Met voortschrijdend inzicht is het openbaar gebied voor verbetering vatbaar.'

Uw beeldkwaliteitsplan gaat onder meer over de publieke ruimte.

'Een mogelijke definitie van het begrip stad is een plek waar uitwisseling van goederen en ideeën plaatsvindt. Dat doen we niet altijd in een gebouw, maar vooral in de publieke, democratische ruimte. Daar komen we elkaar tegen, daarom is een stad zo interessant. Dat behoeft naar mijn mening meer zorg. Een ander thema is duurzaamheid. Straten en pleinen veranderen, maar de gebouwen die de straten en pleinen vormen - de voetafdruk van een stad - is eeuwig. Ook de structuur van gebouwen is essentieel. Gebouwen moeten minstens vierhonderd jaar goed blijven, veranderingen aan kunnen, energiearm zijn. Wellicht verschijnt daarom meer baksteen op Zuidas.'

Welke rol spelen kunst en cultuur in een Zuidas die op de komende vierhonderd jaar is voorbereid?

'Het grootste verschil tussen architectuur en kunst is dat architectuur moet zorgen dat wij comfortabel kunnen leven. Van de kunst verwacht ik niet dat zij comfort brengt, maar dat zij mij tot nadenken stemt. Dat is altijd en overall belangrijk, ook op Zuidas.'

Hoe ziet uw Zuidas eruit over vierhonderd jaar?

'Allicht rommeliger dan nu, omdat elke stad gelukkig bewoners heeft die er leven en die op een anarchistische manier stukken van Zuidas naar hun hand zetten. Zo verrijken zij de stad.'

What is a former government architect for Flanders doing in Amsterdam's Zuidas?

'In short: replacing the former supervisor. Actually, I am in a transitional phase right now. In order to give myself means to be able to supervise and not just rely on intuition, I am working on a visual quality plan. It supports my predecessor's master plan, but also goes further. I look at the city in a different way, you see.'

What do you think is good about the way the Zuidas has been developed so far?

'The fact that it's there at all is a small miracle. Connecting the northern and southern parts of the city is an almost inconceivable job. The idea in itself is splendid. The urban plan as it has been carried out until now is very workable, but primarily focused on objects. As insights advance, the entire area can be subject to improvement.'

Your visual quality plan includes public space.

'One possible definition of the concept of a city is a place where an exchange of goods and ideas takes place. This is not always done in buildings, but in fact mostly in public, democratic space. That's where we come together, which is why a city is so interesting. I feel that this requires more attention. Another theme is sustainability. Streets and squares change, but the buildings that form the streets and squares - the footprint of a city - are eternal. The structure of buildings is also essential. They must remain good for at least four hundred years, be able to absorb change, require little energy. More brick will probably be used in the Zuidas for this reason.'

What role does art and culture play in a Zuidas prepared for the next four hundred years?

'The greatest difference between architecture and art is that architecture must ensure that we live comfortably. I do not expect art to offer comfort, but to give me food for thought. That is always important everywhere, and in the Zuidas too.'

What will your Zuidas look like four hundred years from now?

'Probably messier than now, because every city fortunately has inhabitants who live in it and mould pieces of a district like the Zuidas to their wishes in an anarchistic way. In doing so, they enrich the city.'